HZ. YUNUS PEYGAMBERİ BALIK YUTTU, YA BİZİ…

Günümüz İslam alimlerinden Rısale-i Nur adlı Kur’an tefsirini yazan Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri, Lem’alar kitabının Birinci Lem’a bölümünde Hazreti Yunus Aleyhisselam’ın yaşadığı olaylarla günümüzde müslümanların maruz kaldığı tehlikeleri karşılaştırıp diyor ki: “Hazret-i Yunus Alehisselama “Hut, deniz, gece” ne ise “her insan için nefsi, dünyası, istikbali de odur”

Bu çok önemli manaları ve mesajları taşıyan Birinci lem’anın tamamını sunuyoruz.

****

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

فَنَادٰى فِى الظُّلُمَاتِ اَنْ لاَ اِلٰهَ اِلاَّ اَنْتَ سُبْحَانَكَ اِنِّى كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ ۝ اِذْ نَادٰى رَبَّهُ اَنِّى مَسَّنِىَ الضُّرُّ وَاَنْتَ اَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ۝ فَاِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِىَ اللّٰهُ لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ۝ حَسْبُنَا اللّٰهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ۝ لاَ حَوْلَ وَلاَ قُوَّةَ اِلاَّ بِاللّٰهِ الْعَلِىِّ الْعَظِيمِ ۝ يَا بَاقِى اَنْتَ الْبَاقِى ۝ يَا بَاقِى اَنْتَ الْبَاقِى ۝ لِلَّذِينَ اٰمَنُوا هُدًى وَ شِفَاءٌ

Otuz Birinci Mektup’un birinci kısmı; her zaman, hususan mağrib ve işâ ortasında otuz üçer defa okunması çok faziletli bulunan mezkûr kelimat-ı mübarekenin her birinin çok envarından birer nurunu gösterecek altı lem’adır.

Birinci Lem’a

Hazret-i Yunus İbn-i Metta alâ nebiyyina ve aleyhissalâtü vesselâmın münâcatı, en azîm bir münâcattır ve en mühim bir vesile-i icabe-i duadır.

Hazret-i Yunus aleyhisselâmın kıssa-i meşhuresinin hülâsası: Denize atılmış, büyük bir balık onu yutmuş. Deniz fırtınalı ve gece dağdağalı ve karanlık ve her taraftan ümit kesik bir vaziyette لاَ اِلٰهَ اِلاَّ اَنْتَ سُبْحَانَكَ اِنِّى كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ münâcatı, ona süraten vasıta-i necat olmuştur.

Şu münâcatın sırr-ı azîmi şudur ki: O vaziyette esbab bi’l-külliye sukut etti. Çünkü o halde ona necat verecek öyle bir zat lâzım ki hükmü hem balığa hem denize hem geceye hem cevv-i semaya geçebilsin. Çünkü onun aleyhinde “gece, deniz ve hut” ittifak etmişler. Bu üçünü birden emrine musahhar eden bir zat onu sahil-i selâmete çıkarabilir. Eğer bütün halk onun hizmetkârı ve yardımcısı olsa idiler, yine beş para faydaları olmazdı. Demek, esbabın tesiri yok. Müsebbibü’l-esbab’dan başka bir melce olamadığını aynelyakîn gördüğünden sırr-ı ehadiyet,

nur-u tevhid içinde inkişaf ettiği için şu münâcat birdenbire geceyi, denizi ve hutu musahhar etmiştir.
O nur-u tevhid ile hutun karnını bir tahte’l-bahir gemisi hükmüne getirip ve zelzeleli dağvari emvac dehşeti içinde; denizi, o nur-u tevhid ile emniyetli bir sahra, bir meydan-ı cevelan ve tenezzühgâhı olarak o nur ile sema yüzünü bulutlardan süpürüp, kameri bir lamba gibi başı üstünde bulundurdu. Her taraftan onu tehdit ve tazyik eden o mahlukat, her cihette ona dostluk yüzünü gösterdiler. Tâ sahil-i selâmete çıktı, şecere-i yaktîn altında o lütf-u Rabbanîyi müşahede etti.
İşte Hazret-i Yunus aleyhisselâmın birinci vaziyetinden yüz derece daha müthiş bir vaziyetteyiz. Gecemiz, istikbaldir. İstikbalimiz, nazar-ı gafletle onun gecesinden yüz derece daha karanlık ve dehşetlidir. Denizimiz, şu sergerdan küre-i zeminimizdir. Bu denizin her mevcinde binler cenaze bulunuyor, onun denizinden bin derece daha korkuludur. Bizim heva-yı nefsimiz, hutumuzdur; hayat-ı ebediyemizi sıkıp mahvına çalışıyor. Bu hut, onun hutundan bin derece daha muzırdır. Çünkü onun hutu yüz senelik bir hayatı mahveder. Bizim hutumuz ise yüz milyon seneler hayatın mahvına çalışıyor.
Madem hakiki vaziyetimiz budur; biz de Hazret-i Yunus aleyhisselâma iktidaen, umum esbabdan yüzümüzü çevirip doğrudan doğruya Müsebbibü’l-esbab olan Rabb’imize iltica edip لاَ اِلٰهَ اِلاَّ اَنْتَ سُبْحَانَكَ اِنِّى كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ demeliyiz ve aynelyakîn anlamalıyız ki gaflet ve dalaletimiz sebebiyle aleyhimize ittifak eden istikbal, dünya ve heva-yı nefsin zararlarını def’edecek yalnız o zat olabilir ki istikbal taht-ı emrinde, dünya taht-ı hükmünde, nefsimiz taht-ı idaresindedir.
Acaba Hâlık-ı semavat ve arz’dan başka hangi sebep var ki en ince ve en gizli hatırat-ı kalbimizi bilecek ve bizim için istikbali, âhiretin icadıyla ışıklandıracak ve dünyanın yüz bin boğucu emvacından kurtaracak? Hâşâ, Zat-ı Vâcibü’l-vücud’dan başka hiçbir şey, hiçbir cihette onun izni ve iradesi olmadan imdat edemez ve halâskâr olamaz.
Madem hakikat-i hal böyledir. Nasıl ki Hazret-i Yunus aleyhisselâma o münâcatın neticesinde hutu ona bir merkûb, bir tahte’l-bahir ve denizi bir güzel sahra ve gece mehtaplı bir latîf suret aldı. Biz dahi o münâcatın sırrıyla لاَ اِلٰهَ اِلاَّ اَنْتَ سُبْحَانَكَ اِنِّى كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ demeliyiz. اَنْتَ اِلاَّ اِلٰهَ لاَ cümlesiyle istikbalimize سُبْحَانَكَ kelimesiyle dünyamıza اِنِّى كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ fıkrasıyla nefsimize nazar-ı merhametini celbetmeliyiz.
Tâ ki nur-u iman ile ve Kur’an’ın mehtabıyla istikbalimiz tenevvür etsin ve o gecemizin dehşet ve vahşeti, ünsiyet ve tenezzühe inkılab etsin.
Ve mütemadiyen mevt ve hayatın değişmesiyle seneler ve karnlar emvacı üstünde hadsiz cenazeler binip ademe atılan dünyamız ve zeminimizde, Kur’an-ı Hakîm’in tezgâhında yapılan bir sefine-i maneviye hükmüne geçen hakikat-i İslâmiyet içine girip selâmetle o denizin üstünde gezip, tâ sahil-i selâmete çıkarak hayatımızın vazifesi bitsin. O denizin fırtınaları ve zelzeleleri, sinema perdeleri gibi tenezzühün manzaralarını tazelendirmekle, vahşet ve dehşet yerine, nazar-ı ibret ve tefekkürü keyiflendirerek okşayıp ışıklandırsın.
Hem o sırr-ı Kur’an’la, o terbiye-i Furkaniye ile nefsimiz bize binmeyecek, merkûbumuz olup, bizi ona bindirip hayat-ı ebediyemizin kazanmasına kuvvetli bir vasıtamız olsun.

Elhasıl: Madem insan, mahiyetinin câmiiyeti itibarıyla sıtmadan müteellim olduğu gibi arzın zelzele ve ihtizazatından ve kâinatın kıyamet hengâmında zelzele-i kübrasından müteellim oluyor. Ve nasıl ki hurdebînî bir mikroptan korkar, ecram-ı ulviyeden zuhur eden kuyruklu yıldızdan dahi korkar. Hem nasıl ki hanesini sever, koca dünyayı da öyle sever. Hem nasıl ki küçük bahçesini sever, öyle de hadsiz ebedî cenneti dahi müştakane sever.

Elbette böyle bir insanın Mabud'u, Rabb'i, melcei, halâskârı, maksudu öyle bir zat olabilir ki umum kâinat onun kabza-i tasarrufunda, zerrat ve seyyarat dahi taht-ı emrindedir. Elbette öyle bir insan daima Yunusvari (as) لاَ اِلٰهَ اِلاَّ اَنْتَ سُبْحَانَكَ اِنِّى كُنْتُ مِنَ الظّالِمِينَ demeye muhtaçtır.

سُبْحَانَكَ لاَ عِلْمَ لَنَا اِلاَّ مَا عَلَّمْتَنَا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

***

Kaynak Linki: http://www.hizmetvakfi.org/risaleinur/